

Overweging zondag 22 juli 2012

Als je vrienden na lange tijd ontmoet, praat je bij: je wisselt uit waarmee je bezig bent, de mensen met wie je omgaat of die je ontmoet, problemen die je tegenkomt en oplossingen die je al dan niet vindt. Zo ook ligt het voor de hand dat leerlingen, teruggekeerd van hun missie, hun opdrachtgever en meester bijpraten.

Maar als ze zeggen 'Het gaat goed' en ook op dat moment de toeloop van mensen ongekend is, zegt hij 'Laten we gaan naar een eenzame plaats om alleen te zijn!' Ze moeten hun werk en hun werkterrein loslaten, juist op het moment dat ze het vertrouwen van de mensen hebben. Het verhaal suggereert dat ze de kans moeten krijgen om rustig te eten en op verhaal te komen. Anders worden ze meegezogen door hun werk, en zullen ze opbranden aan hun eigen vuur.

Maar er is meer: het is niet de eerste keer dat zoiets gebeurt. Al eens eerder brak Jezus uit het gedrang van mensen die hem zoeken en trok hij weg naar een eenzame plaats, om er te bidden om los te komen van de druk van al die verwachtingen: en ruimte te zoeken, naar meer dan wat zich hier en nu opdringt. Hij wil in contact komen met de Stem die hem roept en uitzendt, weer op het spoor komen van Gods bewogenheid, weer zien wat Hem voor ogen staat die verder ziet dan wij. Dat blijkt uit zijn woorden, 'Laten we verder gaan, ook andere plaatsen moeten de blijde boodschap horen en zien.' Hier is geen gebrek aan inzet; hij wil zich enkel niet onder druk laten zetten. Hij laat zijn handelen niet bepalen door de vraag maar doet van binnen uit een eigen aanbod: hij peilt het hart van mensen: wat is hun nood?

Iemand in de verpleging ging aan stille meditatie doen. 'Sindsdien kijk ik heel anders naar mijn patienten: Ik kijk niet langer naar de zieken als naar organen die reparatie behoeven. Ik heb rust van binnen gekregen om hen aan te horen en in me op te nemen. – Wat doet hen pijn, wat is hun angst, wat doet hen goed en wat is hun hoop?'

In die lijn ook kunnen we dit evangelie verstaan. Jezus' eerste zorg is niet dat ogen en benen het weer doen, maar dat ze zicht krijgen op hun leven, dat ze van hun stoel of uit hun bed kunnen komen om ter plekke te zijn.. Niet het functioneren van het gehoor is zijn eerste zorg, maar dat mensen elkaar verstaan, dat Gods appèl tot hun doordringt. Daarom moet de blijde boodschap verkondigd worden, niet alleen hier waar het volk te hoop loopt, maar ook elders.

Het zoeken van de eenzaamheid kan nog met iets anders te maken hebben:
de bode en vriend van Jezus, Johannes de Doper, is omgebracht
– een schokkende gebeurtenis, en een doodsdreiging voor Jezus zelf.
Dat vraagt verwerking: van de pijn, van de eigen kwetsbaarheid.
En dat is geen verlies van kostbare tijd, maar winst
Van een pastor – en van vrijwilligers die vanuit de kerk iemand bezoeken –
mag je verwachten, dat hij zelf weet heeft van onmacht en niet meer weten,
zodat hij zich kan verplaatsen in mensen die het ook niet meer weten
en mét hen kan wachten of ergens licht daagt, een pad zichtbaar wordt.
In het pastorale contact is niets zo belangrijk als ruimte en acceptatie:
dat iemand aan de pastor vóelt: ook in mijn pijn en onmacht mag ik er zijn,
hij/zij loopt er niet van weg, praat niets weg, gaat er mét mij in staan,
om het samen uit te houden, samen te speuren naar licht,
en samen verder te komen.
Ida Gerhardt verwoordt het zo:

*'Ga naar iemand
die u verdraagt met uw beschreid gelaat.
die, zèlf zwijgzaam, u kent voor wie ge zijt,
en merkt dat het, nog bevend, berg-op gaat'*

In Psalm 23 is de pastor iemand die je leidt naar 'plaatsen van rust',
waar je weer tot jezelf en op krachten komt.
Maar hoe zou een pastor aan anderen plaatsen van rust kunnen wijzen
als deze zelf geen weet heeft van rust?
Het voorgelezen evangeliëverhaal tekent Jezus als een echte herder,
een ware pastor, die heftig van binnen beroerd wordt
als hij de mensen ziet die naar hem en zijn leerlingen toekomen.
Hij ziet dat zij geen herder hebben: niemand die om hen geeft,
niemand die met hen optrekt waar zij zijn en de weg zoeken in het leven.
Hij biedt al diegenen die hongeren naar een goed woord, een perspectief.
En als zij aan het eind van de dag moe en hongerig zijn naar brood,
laat hij hen neerzitten in overzichtelijke groepen
en draagt hij zijn leerlingen op hun te eten te geven.
Omdat de rust voor hem zelf belangrijk is,
is hij erop bedacht dat al die mensen die ook kunnen genieten.

Jozef Essing o.p.

VOORBEDEN

Bidden wij tot God
die zich in Jezus een ware Herder toont:

Voor zovelen die geen herder hebben,
- aan hun lot overgelaten of uitgebuit:
dat zij mensen ontmoeten
die het voor hen opnemen en hen bemoedigen.

Voor diegenen die als herders werkzaam zijn in Gods kerk
- pastores en vrijwilligers:
dat zij nabij kunnen zijn in lief en leed,
en mensen laten voelen dat het om hen gaat

Voor allen die kampen met ziekte en tegenslag,
voor hen die vereenzamen en geen toekomst zien:
dat zij oprechte aandacht en nabijheid ondervinden
en hulp om te zoeken naar een uitweg.

Bidden wij voor onze parochiegemeenschap
dat wij vreugde vinden in het nabij-zijn aan anderen
en zo in onze omgeving een teken zijn
van Gods zorg en bewogenheid.